

8. tanulmány

A legkisebbek

Augusztus 17., szombat délután

Néhány farizeus Jézushoz jött, és megkérdezte: „mikor jó el az Isten országa” (Lk 17:20). Több mint három év eltelt, amióta Keresztelő János üzenete kürtszóként hangzott mindenfelé az országban: „Elközelített a mennyeknek országa” (Mt 3:2). Mindeddig a farizeusok semmi jelét nem látták az ország megalapításának. Sokan, akik elutasították Jánost, és lépten-nyomon szembeszegültek Jézussal, rosszindulatúan mondogatták, hogy küldetése kudarcot vallott.

Jézus így felelt: „Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa tibennetek van.” (Lk 17:20–21) Isten országa a szívben kezdődik. Ne itt vagy ott keressétek földi hatalmának, eljövetelének megnyilvánulásait. – *Jézus élete*, 506. o.

A Jézusban élő igazság sokat tesz azért, aki befogadja, de nem csak érte, hanem azokért is, akik a közelébe kerülnek. A valóban megtért ember felülről kapja a világosságot, s olyan lesz benne Krisztus, „mint örök életre buzgó víznek kútfeje” (Jn 4:14)... Nem gondol pillanatnyi kényelmével, nem vágyik feltűnésre, nem áhítozik az emberek dicséretére. Reménysége a mennyre összpontosul, egyenesen halad előre, szeme Jézusra tekint. Azért teszi a jót, mert helyes, mert csakis azok jutnak be Isten országába, akik jót cselekszenek. A keresztény szeretetteljes és alázatos. Mindig gondol mások boldogságára, és sohasem kérdi: „Avagy őrizője vagyok-e az én atyámfiának?” (1Móz 4:9) Úgy szereti ember-társát, mint önmagát. Nem durva és parancsolgató a modora, mint az istenteleneké, hanem mennyei fényt tükröz az emberekre. Krisztus keresztjének igaz, bátor katonája ő, aki az élet Igéjét hirdeti. Ahogyan

erősödik a hatása, úgy foszlik szerte az ellene irányuló előítélet. Elismerik a kegyességét, és tisztelik a Bibliából vett elveit. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 569. o.

Egy lélek megmentése nagyobb érték, mint a föld minden gazdagsága. Felelősek vagyunk azokért a lelkekért, akikkel érintkezünk; és minél szorosabb az összeköttetésünk felebarátainkkal, annál nagyobb a felelősségünk. Ma egy nagy testvériséget alkotunk, és figyelmünket elsősorban felebarátaink érdeke kösse le. Nem veszthetünk egy percet sem el. Ha ebben a dologban eddig gondatlanok voltunk, úgy itt az ideje, hogy komolyan utána nézve, még áron is megvegyük az alkalmat, más vére be ne mocskolja a fehér ruhánkat. Isten gyermekei kivétel nélkül részesei Krisztus nagy művének, felebarátaink megmentésének.

Nehéz feladat lesz az előítéleteket leküzdeni és a hitetleneket meggyőzni, hogy a megmentésükért tett fáradozásunk önzetlen legyen. Ez azonban ne hátráltassa munkánkat. Isten szavában sehol sincs megírva, hogy csak azokkal tegyünk jót, kik megköszönik azt. Az Úr elküldött, hogy szólójében dolgozzunk. Kötelességünk, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk. – *Életünk és munkánk*, 206–207. o.

Augusztus 18., vasárnap – A hegyi beszéd bevezetése

[Jézus] hegyi beszéde az egész emberi családhoz intézett üzenet volt. Amint végigtekintett a domboldalon összegyűlt népes sokaságon, úgy tűnt, mintha egy pillanatra elfeledkezett volna arról, hogy nem a mennyben van, és a világosság birodalmában szokásos köszöntést használta. Beszéde olyan áldásfolyam volt, akár egy régen lepecsételt forrásból előbuzgó, friss vízsugár.

A világ által bálványozott, önelégült hírességektől elfordulva kijelentette, hogy azok a boldogok, akik bármilyen szükségben vannak is, elfogadják világosságát és szeretetét. Kitérte karját a lélekben szegények, a lesújtottak, az üldözöttek felé, és így szólt hozzájuk: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan... és én megnyugosztlak titeket.” (Mt 11:28)

Minden emberi lényben végtelen lehetőségeket látott. Látta bennük, mivé válhatnak kegyelme által, amikor „az Úrnak, a mi Istenünknek jó

kedve [szépsége]” meglátszik rajtuk (Zsolt 90:17). Mivel reménységgel tekintett rájuk, bennük is reményt élesztett. Mivel bizalommal volt irántuk, a szívükben is bizalom ébredt. Önmagát mutatta be, mint az ember valódi eszményét, és mindazokban, akik vele találkoztak, vágy és hit támadt, hogy hozzá hasonlóvá váljanak. Jelenlétében a megvetett, elbukott férfiak és nők ráébredtek, hogy még mindig emberek, és vágytak arra, hogy méltónak bizonyulhassanak Jézus figyelmére. Sok olyan személy szívében ébredtek új impulzusok, akik korábban teljesen érzéketlenek voltak a szent dolgok iránt. Sok csüggedt ember előtt nyílt ki az új élet lehetőségének ajtaja. – *Nevelés*, 80. o.

Isten akaratával nem egyezik, hogy elszigetelődjünk a világtól. Ám miközben a világban vagyunk, meg kell szentelődünk Istenért. Nem szabad a világot követnünk, ellenben javító befolyással kell lennünk a világra, mint az ízét megtartó só. Tisztának és szentnek kell lennünk a szentségtelen, tisztátalan és bálványimádó nemzetség közepette, és rá kell mutatnunk arra, hogy Krisztus kegyelme képes mennyei képmásra átalakítani az embert. Üdvözítő befolyást kell gyakorolnunk a világra.

„Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk” (1Jn 5:4)... Jézus Krisztus így szólt követőihez: „Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:16) – *Egészségügyi tanácsok*, 592. o.

Az Isten országa nem szemmel láthatóan jön el. Isten országa az Ige szelid érvelése, a Szentlélek belülről ható munkája által, a lélek Istenel való közössége útján jön el, hiszen Isten az életet jelenti számára. A mennyek országának hatalma a Krisztus jellemének tökéletességére eljutott emberek lényében nyilvánul meg a legjobban.

Krisztus követőinek a világ világosságává kell lenniük, de Isten nem arra szólítja fel őket, hogy erejük megfeszítésével világítsanak. Nem helyesli a jóság látszatára való önelégült igyekezetet. Azt akarja, hogy lelkük átítatódjon a menny alapelveivel, és a világgal való kapcsolatukban tegyenek bizonyosságot arról a világosságról, amely bennük van. Az élet minden területén megmutatkozó rendíthetetlen hűségük által világítanak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 36. o.

Augusztus 19., hétfő – Jóval győzni meg a rosszat

A nép szívében egyre növekedett a vágy, hogy lerázzák a római igát. Különösen a vakmerő és nyers galileaiak közt harapózott el a lázadás szelleme. Kapernaum határmenti város volt, ezért helyőrség állomásozott benne. Miközben Jézus Krisztus tanította a népet, a mellettük elvonuló római katonák emlékeztették hallgatóit Izrael megalázott helyzetére. A nép vágyakozva nézett Krisztusra, remélve, hogy Ő hivatott véget vetni Róma uralmának.

Jézus szomorúan tekintett hallgatóira. Fölsimerte bennük a bosszúállás szellemét, amely az arcukra is rányomta bélyegét. Tudta, milyen keserűen vágnak hatalom után, hogy lerázzák elnyomóikat. Szomorúan intette őket: „Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.” – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 69–70. o.

Krisztus olyasvalamit mutatott be a világnak Isten jellemével kapcsolatosan, ami éles ellentétben áll Sátán állításaival, és próbálta meggyőzni az embert Isten szeretete felől: „mert úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Felhívta az emberek figyelmét az ima, a megtérés, a bűn megvallásának és elhagyásának fontosságára; tisztességre, türelemre, irgalomra és együttérzésre tanított, és arra, hogy nem csak azokat kell szeretnünk, akik viszont szeretnek, hanem még az ellenséget is. Mindezek által az Atya jellemét mutatta be, aki hosszútűrő, irgalmas, szeretetteljes, késedelmes a haragra, és telve van jósággal meg igazsággal. – *Tanácsok szülőknak, tanároknak és tanulóknak*, 29–30. o.

Minden nap mutassuk be Krisztus nagy szeretetét szeretve az ellenségeinket úgy, ahogy Jézus is szereti őket. Ha így akarjuk kinyilatkoztatni Krisztus kegyelmét, akkor megszabadulhatunk erős gyűlöletünk-től, és sokakat elvezethetünk az igazi szeretetre. A mostaninál sokkal többen térnének meg. Ha az Igét hirdető lelkészek és a fontos beosztásban levők... felfognák, hogy különleges kötelességük gyakorlatba ültetni nap mint nap az Ige tanításait, és engedelmeskedni Krisztus elvárásainak és tekintélyének, akkor következetes életükkel sokakat arra kész-

tethetnének, hogy kitörjenek Sátán kényuralma alól, és felsorakozzanak Immánuel fejedelem véráztatta zászlója alá. – *Orvosi missziómunka*, 254. o.

Türelmetlen szavakra sohase válaszolj türelmetlenül! Gondolj arra, hogy „az engedelmes felelet elfordítja a haragot” (Péld 15:1). A hallgatásban csodálatos erő van. A mérges embert a kapott válasz néha csak felbőszíti. De hamar elcsitul a harag, ha a tapintatos, türelmes ember hallgatásába ütközik.

Amikor éles, gáncsoskodó szavak záporoznak reád, tartsd magad Isten Igéjéhez! Raktározd el agyadba és szívedbe Isten ígéreteit! Durva bánásmódra, igazságtalan vádakra való dühös válasz helyett mondd el magadnak e drága ígéretet: „Ne győztesse meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg!” (Róm 12:21) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 486. o.

Augusztus 20., kedd – Az irgalmas samaritánus

A „Ki az én felebarátom?” kérdés véget nem érő vitákat szült a zsidók között. Kétségtelen, hogy nem a pogányokra és nem a samaritánusokra gondoltak. Számukra ezek a népek ellenségnek számítottak. Akkor tehát hol húzódott a határvonal a nemzetükön belül létező különböző társadalmi osztályok között? Kit kellett felebarátjának tekintsen a pap, a rabbi és a lévita? Ezek az emberek életüket a tisztulási szertartások forgatagában élték. Azt hitték, hogy érintkezésük a tudatlan és közömbös sokasággal tisztátalanságot hozhat számukra, amitől aztán csak erőfeszítések árán szabadulhatnak meg. Tekinthettek-e egyáltalán felebarátjuknak egy „tisztátalant”?

Krisztus az irgalmas samaritánus példázatával válaszolt a kérdésekre. Rámutatott, hogy nem az a felebarátunk, aki ugyanabba a gyülekezetbe jár és ugyanazzal a hittel rendelkezik, mint mi. Nincs tehát köze sem a fajhoz, sem a bőrszínhez, sem a társadalmi osztályhoz vagy ranghoz. Felebarátunk lehet bárki, aki a segítségünkre szorul, de lehet az ellenségtől megsebzett lélek is, hiszen minden ember Isten tulajdona. – *Jótekonyság*, 42–43. o.

[Jézus] ezzel a példázattal határozta meg örökérvényűen az ember kötelességét embertársa iránt. Gondoskodnunk kell minden szenvedőről, és Isten képviselőjeként minden képességünket felhasználva kell a rászorulóknak felé fordulnunk. Isten munkatársainak kell lennünk. Némelyek igencsak kedvesek rokonaikkal, barátaikkal és szeretteikkel, ám nem tanúsítanak jóságot és irgalmat azok iránt, akiknek szelíd, jóságos és szeretetteljes megértésre lenne szükségük...

Keressétek fel az összes szomszédot, közelítsétek meg őket, míg nem szívetek fölmelegíti önzetlen szeretetetek és érdeklődésetek. Barátkozzatok meg velük, imádkozzatok együtt, keressétek a jócselekedetek alkalmait, és amennyiben lehetőség van rá, nyissátok meg Isten Igéjének sötét elméjük előtt. Úgy őrködjétek, mint akiknek számot kell adniuk az emberi lelkekért, és a lehető leghatékonyabban használjátok ki az alkalmakat, amelyeket Isten elétek tár, hogy munkát végezhesetek lelki szőlőkertjében. – *Reflecting Christ*, 229. o.

A történet véget ért, Jézus a törvénytudóra szegezte tekintetét, olvastott lelkében, és így szólt: „E három közül kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, aki a rablók kezébe esett?” (Lk 10:36)

A törvénytudó még most sem akarta a samaritánus nevet ajkára venni, ezért így felelt: „Az, aki könyörült rajta.” Jézus megjegyezte, hogy „eredj el, és te is akképpen cselekedjél” (Lk 10:37)...

Az irgalmas samaritánus történetével Jézus saját magát és küldetését mutatta be. Sátán az embert becsapta, megsebezte, kirabolta, összetörte, azután veszni hagyta, a Megváltó azonban könyörületre indult kilátástalan állapotunk láttán. Otthagyta a dicsőséget, és eljött, hogy megmentessen. A halál torkában talált ránk, s felkarolta ügyünket...

A samaritánus engedett a kedves, szerető szív irányításának, bebizonyította, hogy betölti a törvényt. Krisztus megparancsolta a törvénytudónak: „Eredj el, és te is akképpen cselekedjél” (Lk 10:37). Isten gyermekeitől tetteket és nem pusztán szavakat vár el. – *Jézus élete*, 503–504. o.

Augusztus 21., szerda – A gazdag és Lázár

Ez a példázat éles határt von az Istentől magát függetlenítő gazdag és az Istenben bízó szegény között. Krisztus megmutatta, hogy eljön az az idő, amikor a két osztály helyzete megfordul. E világ javait nélkülöző, de Istenben bízó és a szenvedésben béketűrő szegényeket az Úr egy napon azok fölé emeli, akik e világban a legmagasabbra jutottak, de nem adták át életüket Őneki...

Isten a gazdagot a tőle kapott vagyon sáfárává tette. Kötelessége lett volna segítséget nyújtani a koldusoknak. Isten megparancsolta: „Szeresed ... az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből”, és „szeressed felebarátodat, mint magadat.” (5Móz 6:5; 3Móz 19:18) A gazdag ember zsidó volt, és ismerte Isten parancsát. De azt elfelejtette, hogy számot kell adnia arról, miként használta fel a reá bízott javakat és képességeket. Az Úr bőségesen hintette reá áldásait, de ő nem Alkotója megdicsőítésére használta azokat, hanem önzően a maga dicsőségére. – *Krisztus példázatai*, 260–262. o.

Krisztus tanúi vagyunk, és nem szabad megengednünk, hogy a világi elfoglaltságok elvonják időnket és figyelmünket, és ne tulajdoníthassunk fontosságot azon dolgoknak, amelyekről Isten kijelentette, hogy elsőbbséget kell élvezniük. Magasztos dolgok forognak kockán. „Keresétek először Istennek országát és az Ő igazságát.” Krisztus mindenét odaadta, hogy elvégezhesse a munkát, amiért jött, és ma így szól hozzánk: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét és kövessen engem.” „És legyetek nékem tanítványaim.”

Krisztus teljes szívvel és örömmel adta önmagát Isten akaratának teljesítésére. Engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Talán túl nehéznek tűnik lemondani önmagunkról? Készek vagyunk részesei lenni szenvedéseinek? Krisztus halálának meg kell érintenie lényünk minden szövetét, és arra kell készítenie, hogy szenteljük oda magunkat és mindenünket az Ő szolgálatára. Amikor arról elmélkedünk, hogy mit tett érettünk, akkor szívünknek be kell töltekeznie szeretettel.

Akik ismerik az igazságot, gyakorolni fogják az Isten Igéjében megparancsolt önmegtágadást, hogy az üzenet erőteljesen terjedhessen.

Az Úr meghallgatja a lelkek megtéréséért mondott imákat. Isten népe engedni fogja, hogy a világosság szétáradjon, és a hitetlenek – látva a hívők jó cselekedeteit – dicsőíteni fogják mennyei Atyánkat. Lépünk kapcsolatba Istennel engedelmesség és önfeláldozás által. – *Keresztény sáfárság*, 302. o.

Augusztus 22., csütörtök – A legkisebbek

Megváltónk azért tanította ezt az arany szabályt, hogy boldoggá tegyen bennünket ennek az alapelvnek a szívünkbe fogadása és gyakorlása által. Isten azt akarja, hogy férfiak és nők magasabb rendű életet éljenek. Teremtőnk megajándékoz bennünket az étellel, de nem azért, hogy képessé tegyen a vagyonszerzésre, hanem hogy magasabb rendű képességeink kifejlődhessenek azáltal, hogy elvégezzük a munkát, amelyet az emberiségre bízott: meglássuk és enyhítsük embertársaink gondjait. Ne a saját önző vágyainkért munkálkodjunk, hanem mindazokért, akik a környezetünkben élnek, hogy befolyásunk és kedves cselekedeteink által mások áldására szolgáljunk. Jézus Krisztus élete bemutatta ezt az Istentől származó célt.

Ragadj meg minden alkalmat, hogy hozzájárulj a körülötted élők boldogságához szereteted kimutatásával! A barátságos, kedves szavak, a részvételtjes tekintet, a megbecsülés kifejezése sok vergődő, egyedülálló embertársad számára olyan, mint egy pohár víz a szomjazónak. Egy reményteljes szó, egy kedves cselekedet sokat könnyít fáradt testvéreid súlyos terhein. Az igazi boldogságot az önzetlen szolgálatban találhatjuk meg. Az ilyen szolgálat minden szavát és tettét feljegyzik a mennyei könyvekben, mintha Krisztusnak tettük volna. Élj Jézus szeretetének fényében, akkor jó befolyásod által áldására leszel a világnak! – *Az én életem ma*, 165. o.

A szegényt a szívünkön kell hordoznunk, olyan figyelmet szentelünk neki, mint a gazdagnak. Isten szemében bűn az a szokás, hogy a gazdagot tisztelik, a szegényt meg mellőzik, elhanyagolják. Akiket körülvesz az élet minden kényelme, s akiknek hízeleg és kedvében jár a világ, mert gazdagok, azok nem érzik úgy szükségét az irgalmasságnak

és gyöngéd figyelemnek, mint akiknek élete a nyomorral folytatott szakadatlan küzdelem. Ez utóbbiaknak kevés jutott az életben, hogy boldoggá és vidámmá tegye őket, ezért nagyra becsülik az együttérzést és a szeretetet...

Isten szándéka nem az volt, hogy a nyomor valaha is elhagyja a világot. A társadalom sorait sosem akarta egyenlővé tenni, hiszen a sokféle állapot az egyik eszköz, mellyel Isten fejleszti és vizsgálja jellemünket. Sokan tüzes lelkesedéssel hirdetik, hogy mindenkinek egyenlő rész jusson Isten világi áldásaiból, noha ez nem az Alkotó célja. Krisztus mondta, hogy mindig lesznek közöttünk szegények. A szegényt, akár csak a gazdagot, vérével vásárolta meg, s hitvalló követői közül többnyire az előbbieket szolgálják Őt teljes szívükkel, míg a gazdagok világi kincsükre tapasztják szeretetüket, Krisztust pedig feledik. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 551–552. o.

Augusztus 23., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: „Az irgalmas samaritánus” című fejezet.